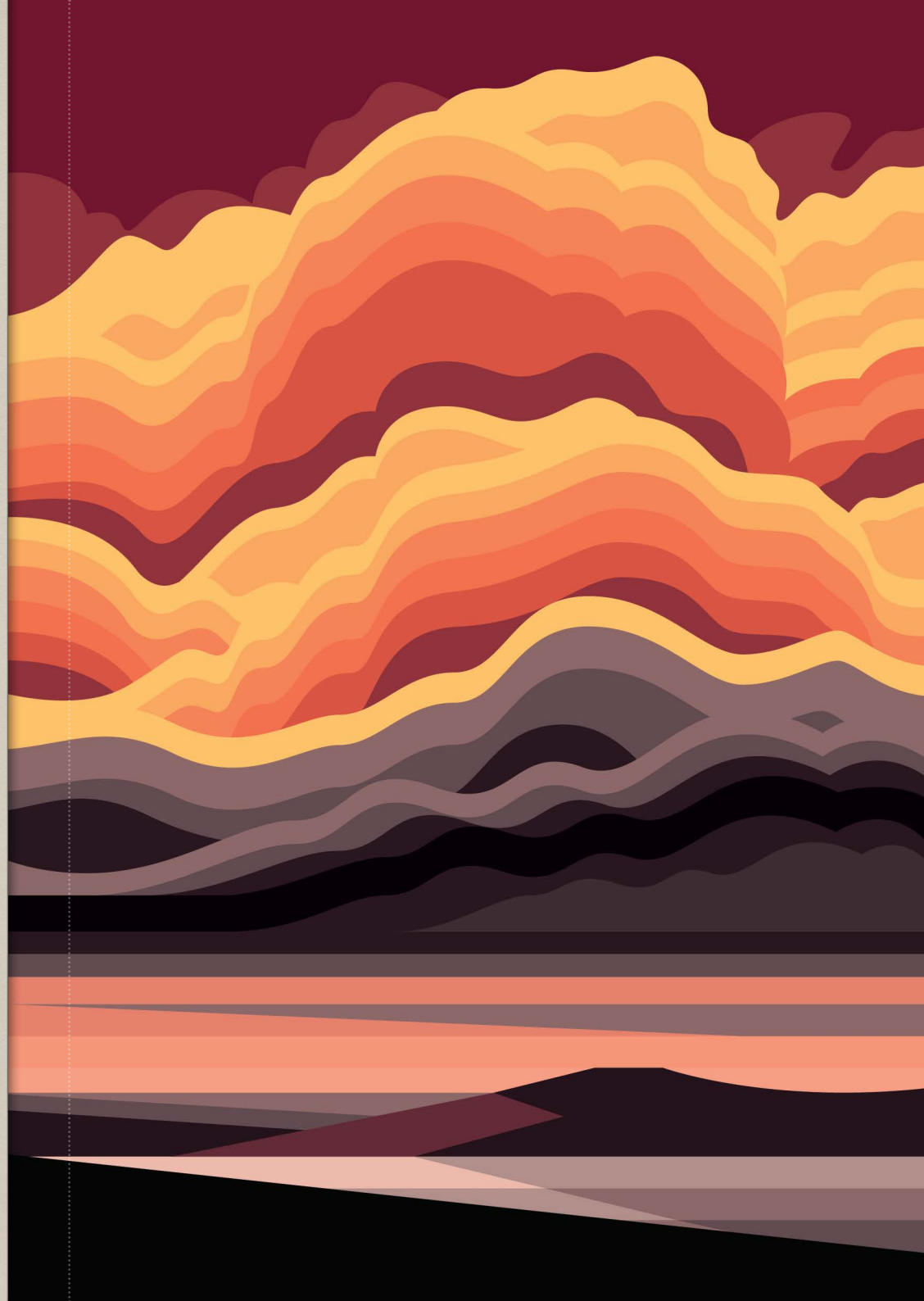
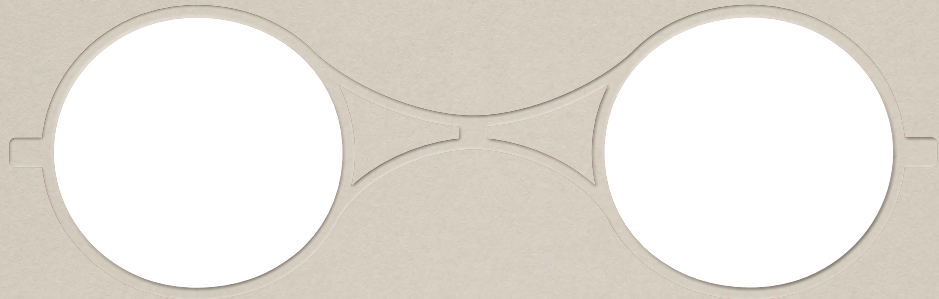
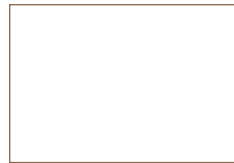

Franz
Schubert
1797 – 1828

“No conec cap altre compositor que plasmí un món propi tan perfecte com Schubert. Per a mi, això és una de les qüestions més enigmàtiques de la Història de la Música. [...] Schubert és absolutament coherent, sense fissures. No trobo en cap altre època un fenomen així.”

Nikolaus Harmoncourt

Schubertiada
Vilabertran

Dimecres 22 d'agost,
21:00h

#GransMestres

#Emoció

#Experiència

Bernarda Fink, mezzosoprano
Roger Vignoles, piano
Obres de Haydn, Schubert, Wolf,
Dvořák, Rodrigo i Ginastera

JOSEPH HAYDN

17' Arianna a Naxos, Hob XXVI:2 (1789)

14' **FRANZ SCHUBERT**

Auf dem See, D. 543 (1817)

Strophe aus «Die Götter Griechenlands», D. 677 (1819)

An die Nachtigall, D. 196 (1815)

Auf der Riesenkoppe, D. 611 (1818)

HUGO WOLF

14' **Spanisches Liederbuch (selecció)** (1889)

Geistliche Lieder, n. 10. Wunden trägst du, mein Geliebter

Geistliche Lieder, n. 4. Die Ihr schwebet

Weltliche Lieder, n. 26. Bedeckt mich mit Blumen

Weltliche Lieder, n. 2. In dem Schatten meiner Locken

—— PAUSA ——

ANTONÍN DVOŘÁK

12' **V Narodnim Tonu, op. 73** (1886)

Dobrá Noc

Žalo dievča, žalo trávu

Ach, není tu

Ej, mám já koňa faku

11' **JOAQUÍN RODRIGO**

Por Mayo (1950)

Retablo de Navidad, n. 1. Pastorcito santo (1952)

Retablo de Navidad, n. 2. Coplillas de Belén (1952)

Doce canciones españolas, n. 9. Adela (1951)

ALBERTO GINASTERA

10' **Cinco canciones populares argentinas, op. 10** (1943)

Chacarera

Triste

Zamba

Arrotró

Gato

www.schubertiada.cat

Bernarda Fink, mezzosoprano

Nascuda a Buenos Aires de pares eslovens, va rebre la seva formació vocal i musical a l'Institut Superior de Arte del Teatro Colón. És una de les cantants més sol·licitades en concerts i recitals, aclamada per la seva versatilitat musical i convidada per les orquestres i els directors més importants a Europa i Amèrica. El seu repertori s'estén des de la música antiga fins a la música del segle XX. Imparteix masterclasses regularment al Wiener Meisterkurse, el Young Singers Project (YSP) a Salzburg, l'Acadèmia del Festival d'Ais de Provença, el Schubert-Institute a Baden i a Aldeburgh. Durant la temporada 2017/2018 interpretarà, entre d'altres, l'*Stabat Mater* de Pergolesi a Roma, la Simfonia n. 2 de Mahler amb Mariss Jansons a Copenhage i Andris Nelsons al Festival de Salzburg i farà una gira per Sudamèrica amb la Camerata de Salzburg. El 2014 va rebre el títol de Österreichische Kammersängerin.

Debuta a la Schubertíada.

Roger Vignoles, piano

És reconegut internacionalment com un dels millors pianistes acompanyants de l'actualitat. Col·labora amb els millors cantants i és considerat una autoritat en el repertori de la cançó. Motivat per Gerald Moore a iniciar una carrera com a pianista acompanyant, va estudiar música al Magdalene College de Cambridge i posteriorment va ser mestre repetidor a la Royal Opera House, completant la seva formació amb el reconegut mestre Paul Hamburger. Ha organitzat i coordinat diversos festivals de cançons i cicles (per exemple, al Queen Elizabeth Hall o al Wigmore Hall a Londres). Com a docent, és convidat a nombroses universitats i ofereix masterclasses a les principals ciutats d'Europa i l'Amèrica del Nord. Els seus darrers compromisos inclouen recitals amb Kate Royal, Thomas Oliemans, Elizabeth Watts, Mark Padmore, Roderick Williams, John Mark Ainsley o Dorothea Röschmann.

Va debutar a la Schubertíada el 1995 i enguany hi participa per vuitena vegada.

La delgada y fundamental línea del lied

Arturo Reverter, crítico musical

Variado y jugoso recital que nos lleva desde las primeras manifestaciones del género de la canción de concierto, nacido al calor de los Bach y de descendientes como Gluck o Haydn, hasta la eclosión schubertiana y las muestras de herederos como Wolf o, en el ámbito nacionalista, Dvorák. Con el contrastante apéndice hispano de Rodrigo y Ginastera.

La cantata *Arianna a Nasso* de Joseph Haydn es una obra compleja, de tintes particularmente dramáticos, que, evidentemente, va más allá de lo que se considera una canción de concierto. Es una pieza realmente operística de 1790 destinada a la voz del *castrato* Gasparo Paccherotti, que comienza con la indicación *Largo e sostenuto*; Haydn mantiene lo que podría considerarse un recitativo continuo. Luego, en mi bemol mayor, aparece la primera aria, *Largo*, que cambia a la dominante de si bemol mayor. Nuevo recitativo, *Andante-Adagio*, oscilante entre do mayor y do menor y que sirve de puente a un *Larghetto* que no cambia el metro binario. Y, por fin, un *Presto* en 4/4, única sección rápida, que se plasma en fa menor, tonalidad muy conveniente para expresar la angustia y la desolación que exhibe la protagonista de la pieza.

Schubert fue el auténtico creador, con más de setecientos *lieder*, del género. Pocas veces se ha logrado expresar en estos pequeños dramas lo más hondo del alma humana y de describir con la máxima autenticidad y belleza el latir de la vida; y de anunciar con tan terrorífica precisión el hálito de la muerte. *Auf dem See*, aparece dominada por un ritmo de barcarola, con figuraciones que aluden al golpe de los remos. Monumental es *Die Götter Griechenlands*, un lamento nostálgico que desarrolla tres temas. La página se cierra con una obsesiva repetición de la frase inicial. Retrocedemos varios años, de 1819 a 1816, con *An die Nachtigall*, *lied* más sencillo y nostálgico sobre un fluido 6/8. “Una confesión de amor ante la inevitabilidad de la muerte” en opinión de Einstein. Avanzamos hasta 1818 con *Auf der Riesenkoppe*, una balada que trabaja distintos estados de ánimo combinando recitativo y arioso, con un tono diferente para cada uno de sus tres episodios.

Hugo Wolf, de vida más bien corta, aunque no tanto como la de Schubert, edificó un corpus liederístico lleno de originalidad, en el que los procedimientos de sus antecesores eran proyectados hacia el futuro. Eligió para sus canciones a los más grandes poetas. En 1852 se publicó la antología *Spanisches Liederbuch* de Emanuel Geibel y Paul Heyse. Estaba dividida en dos partes, *Geistliche Lieder* (Canciones espirituales) y *Weltliche Lieder* (Canciones profanas), con 13 y 49 poemas, respectivamente. Wolf puso música a 10 de los religiosos y a 34 de los profanos.

Wunden trägst du, mein Geliebter abre un emocionado diálogo entre el pecador y el Redentor subrayado por duras disonancias y un avanzado tratamiento armónico. *Die ihr schwebet* (también ilustrado por Brahms), nos hace ver la angustia de una joven madre que vigila el sueño de su pequeño a través de un diáfano diálogo sobre el teclado de ambas manos. Las otras dos piezas son del segundo libro. *Bedeckt mich mit Blumen* posee un clima pseudo-tristanesco por su cromatismo y progresiones armónicas. *In dem Schatten meiner Locken*, de trazado verdaderamente delicado y sutil, nos habla, con aire de bolero, de una amante que se pregunta acerca de sus sentimientos futuros.

No alcanzó **Antonín Dvořák** en el campo del *lied* la misma altura y la originalidad que en otros. No es de despreciar, sin embargo, su colección de canciones, como las siete que constituyen la *op. 55*, las conocidas *Citanas*, o las diez que integran el *op. 99*, *Canciones bíblicas*; o por supuesto, las que hoy escuchamos en la voz de una nativa, de una eslovaca. En todas estas piezas destaca la ligereza de líneas y la vena melódica características del estilo del músico. Nacidas alrededor de 1886, ilustran un poema popular checo y tres eslovacos.

Joseph Haydn
1732 — 1809

Dobrú noc es un canto amoroso que posee una gracia irresistible gracias al tritono que interviene en la construcción de la cálida melodía. *Zalo dievca, zalo trávu* está envuelta en una muy transparente atmósfera, es airosa, estrófica, con un piano que repite la melodía y un remate de suma delicadeza. En *Ach, není tu*, la del texto checo, se extasía la voz de forma íntima al calor de la tonalidad de sol bemol. Por momentos nos recuerda el *Canto a la luna* de *Rusalka*. *Ej, mám já kona faku* está fuertemente acentuada y discurre con contagioso aire folklórico.

Joaquín Rodrigo aunó, en feliz síntesis, su amor por la música antigua española, popular o cortesana, que él sabía estilizar elegantemente, y su respeto y admiración por los grandes clásicos. El romancillo *Por mayo*, con texto anónimo, es un *Andantino semplice* en 3/4, abierto con arpeggios, que aparece provisto de una escritura bastante adornada, con melismas y vocalizaciones. *Pastorcito santo*, con texto de Lope de Vega, es uno de los ocho villancicos escritos en 1952, una pieza de perfume inefable; una de las obras maestras de Rodrigo por su pureza de trazo, su sentimiento, su desnudez. Ese *ritornello* que canta las palabras *¿dónde vais que hace frío, tan de mañana?*, se nos mete en el alma. *Coplillas de Belén* impone un aire más juguetón, de compás ternario, que evoca claramente el acompañamiento del primer movimiento del *Concierto de Aranjuez*. *Adela* es una pieza triste, melancólica –la muchacha se da cuenta de que su mejor amiga entretiene a su novio–, un *Andantino sempre tranquillo* en 3/4. El musicólogo Joaquín Arnau llama la atención en relación con un bajo recurrente de chacona, que se asimila al del aria final de *Dido y Eneas* de Purcell.

Los primeros pasos del argentino Alberto Ginastera fueron a caballo de un nacionalismo que podría calificarse de subjetivo, por cuanto huía de reflejar literalmente en el pentagrama los giros populares, y que incluía sin rebozo elementos claramente tonales. A partir de los cincuenta empezó a manejarse dentro de un muy *sui generis* dodecafonismo. La lentitud, la cadenciosidad, la gracilidad, no exenta, curiosamente, de un toque sensual, de sus melodías arrojan una muy directa expresividad.

Las *Cinco canciones populares argentinas* datan de principios de los cuarenta. *Chacarera*, plagada de atractivas combinaciones, es de una animación desbordante y fantásica acentuación. *Triste* hace honor a su nombre y comienza con una suerte de lamento precedido de sigilosos e hipnóticos arpeggios. La voz canta su desesperanza. *Zamba* nos sumerge en suaves y deleitosas cadencias. *Arroró* es una delicada canción de cuna de base arpegiada. La voz murmura y se pierde suavemente. Son excitantes los ritmos cruzados de *Cato*, sobre el que la cantante oscila vigorosamente arriba y abajo. Se percibe un cierto aire bartokiano.

(La Schubertíada ha volgut mantenir el text original en castellà de l'autor)

Obres de Haydn, Schubert, Wolf, Dvořák, Rodrigo i Ginastera

JOSEPH HAYDN

(1732 — 1809)

Arianna a Naxos

Adagio

Teseo mio ben, dove sei? Dove sei tu?
Vicino d'averti mi pareva,
ma un lusinghiero sogno fallace m'ingannò.
Già sorge in ciel la rosea Aurora,
e l'erbe e i fior colora Febo
uscendo dal mar col crine aurato.
Sposo, sposo adorato, dove guidasti il piè
Forse le fere ad inseguir
ti chiama il tuo nobile ardor.
Ah vieni, ah vieni, o caro,
ed offrirò più grata preda ai tuoi lacci.
Il cor d'Arianna amante, che t'adora costante,
stringi, stringi con nodo più tenace,
e più bella la face splenda del nostro amor.
Soffrir non posso d'esser da te divisa un sol istante.
Ah di vederti, o caro, già mi strugge il desio;
ti sospira il mio cor, vieni, vieni idol mio.

Aria (largo)

Dove sei, mio bel tesoro,
chi t'invola a questo cor?
Se non vieni, io già mi moro,
né resisto al mio dolor.
Se pietade avete, oh Dei,
secondate i voti miei,
a me torni il caro ben.
Dove sei? Teseo!
Dove sei?

Anònim

Ariadna a Naxos

Adagio

Teseu, estimat, on ets? On ets?
Em semblava que eres a prop,
però només era un somni.
Ja surt al cel la rosada Aurora,
i herbes i flors colora Febo
sortint del mar amb la seva crinera d'or.
Espòs, espòs adorat, on dirigeixes les passes,
potser a caçar les feres
et crida el teu noble ardor.
Ah, vine, vine, oh estimat,
I oferiré una presa més dolça als teus rulls.
El cor de l'enamorada Ariadna, que t'adora constant,
abraça'l, abraça'l amb nusos més fermes,
i llui més bella la torxa del nostre amor.
No puc suportar estar separada de tu ni un instant.
I em consumeix, estimat, el desig de veure't;
el meu cor sospira per tu, vine, vine, estimat!

Aria (Largo)

On ets, mon bell tresor,
qui t'ha robat a aquest cor?
Si no vens, em moriré,
no resisteixo el meu dolor.
Si teniu pietat, oh déus,
ajudeu els meus precés,
torneu-me el meu estimat.
On ets? Teseu!
On ets?

Recitativo

Ma, a chi parlo? Gli accenti Eco ripete sol.
Teseo non m'ode, Teseo non mi risponde,
e portano le voci e l'aure e l'onde.
Poco da me lontano esser egli dovria.
Salgasi quello che più d'ogni altro
s'alza alpestre scoglio; ivi lo scoprirò.
Che miro? Oh stelle, misera me,
quest' è l'argivo legno!
Greci son quelli!
Teseo! Ei sulla prora!
Ah m'ingannassi almen...
no, no, non m'inganno.
Ei fugge, ei qui mi lascia in abbandono.
Più speranza non v'è, tradita io sono.

Teseo, Teseo, m'ascolta, Teseo!
Ma oimè! vaneggio!
I flutti e il vento lo involano per
sempre agli occhi miei.
Ah siete ingiusti, o Dei,
se l'empio non punite! Ingrato!
Perchè ti trassi dalla morte
dunque tu dovevi tradirmi!
E le promesse, e i giuramenti tuoi?
Spergiuro, infido! hai cor di lasciarmi.
A chi mi volgo, da chi pietà sperar?
Già più non reggo,
il piè vacilla, e in così amaro istante
sento mancarmi in sen
l'alma tremante.

Aria

A che morir vorrei in sì fatal momento,
ma al mio crudel tormento
mi serba ingiusto il ciel.
Misera abbandonata non ho chi mi consola.
Chi tanto amai s'invola barbaro ed infedel.

Recitativu

Però, a qui parlo? Només l'eco repeteix les paraules.
Teseu no em sent, Teseu no em respon,
i els vents i les ones s'emporten les veus.
No pot ser lluny de mi.
Si pujo a la roca que s'alça més alta
que cap altra, el descobriré.
Què veig? Oh, estrelles, pobre de mi,
és el vaixell d'Argos!
Aqueells són grecs!
Teseu! És a la proa!
Ah, si al menys m'equivoqués...
No, no, no m'equivoco.
Fuig, em deixa abandonada.
No hi ha cap esperança, m'ha traït.

Teseu, Teseu, escolta'm, Teseu!
Però ai! Deliro!
Les ones i el vent el roben
per sempre dels meus ulls.
Ah, sou injustos, oh déus,
Si no castigau el malvat! Ingrat!
Per què et vaig salvar de la mort
si m'havies de trair?
I les teves promeses, els teus juraments?
Perjur, infidel! Tens cor per abandonar-me!
A qui m'haig de dirigir esperant pietat?
Ja no ho suportó,
els meus peus vacillen, i en uns moments
tan amargs, sento que em manca valor
en l'ànima tremolosa.

Ària

Ah, voldria morir en un moment tan fatal,
però el meu cruel turment
decreta injust el cel.
Pobre abandonada, no tinc ningú que em consoli,
El que tant vaig estimar se'n va, bàrbar i infidel.

FRANZ SCHUBERT

(1797 — 1828)

Johann Wolfgang von Goethe

Auf dem See

Und frische Nahrung, neues Blut
Saug' ich aus freier Welt;
Wie ist Natur so hold und gut,
Die mich am Busen hält!

Die Welle wiegen unsern Kahn
Im Rudertakt hinauf,
Und Berge, wolkig himmelan,
Begegnen unserm Lauf.

Aug', mein Aug', was sinkst du nieder?
Goldne Träume, kommt ihr wieder?
Weg, du Traum! so gold du bist;
Hier auch Lieb' und Leben ist.

Auf der Welle blinken
Tausend schwebende Sterne,
Weiche Nebel trinken
Rings die türmende Ferne;

Morgenwind umflügelt
Die beschattete Bucht,
Und im See bespiegelt
Sich die reifende Frucht.

Al llac

Nodriment sempre fresc i sang novella
aspiro d'aquest món lliure:
com és d'amable i bona la natura,
que m'acull en la seva sina!

Les ones gronxen la barca
al compàs dels remes,
i les muntanyes, amb núvols prop del cel,
acompanyen la nostra cursa.

Ulls, ulls meus, per què us abaixeu?
Torneu, somnis daurats?
Lluny, oh somni! Per més daurat que siguis,
també aquí trobo amor i vida.

Brillen sobre les onades
mil ingràvides estrelles;
les llunyanes cimes
beuen les boires lleugeres.

La brisa del matí vola
per l'ombrívola badia,
i en l'aigua s'emmirallen
les fruites madures.

Friedrich von Schiller

Strophe aus "Die Götter Griechenlands"

Schöne Welt, wo bist du? Kehre wieder
Holdes Blütenalter der Natur!
Ach, nur in dem Feenland der Lieder
Lebt noch deine fabelhafte Spur.
Ausgestorben trauert das Gefilde,
Keine Gottheit zeigt sich meinem Blick,
Ach, von jenem lebenwarmen Bilde
Blieb der Schatten nur zurück.

Ludwig Höltz

An die Nachtigall

Geuss nicht so laut der liebentflammten Lieder
Tonreichen Schall
Vom Blütenast des Apfelbaums hernieder
O Nachtigall!
Du tönest mir mit deiner süssen Kehle
Die Liebe wach;
Denn schon durchbebt die Tiefen meiner Seele
Dein schmelzend "Ach".

Dann flieht der Schlaf von neuem dieses Lager,
Ich starre dann
Mit nassem Blick und totenbleich und hager
Den Himmel an.
Fleuch, Nachtigall, in grüne Finsternisse,
Ins Haingesträuch,
Und spend im Nest der treuen Gattin Küsse;
Entfleuch, entfleuch!

Estrofa d'"Els déus de Grècia"

Món formós, on ets? Torna,
dolça època daurada de la natura!
Ai, només en els país de fades de les cançons
viu encara la teva empremta fabulosa!
El paisatge despoblat està de dol,
cap déu no pot veure la meva mirada;
ai, d'aquella imatge plena de vida,
només en queden les ombres!

Al rossinyol

No llancis tan fort el so melodiós
d'exaltades cançons d'amor
des de les branques florides de la pomera,
oh rossinyol!
Amb els cants de la teva dolça gorja
despertares en mi l'amor;
però aviat sofria al fons de la meva ànima
amb el teu harmoniós "Ai".

Fuig llavors novament la son d'aquest llit,
i miro embadalit
amb mirada humida, pàl·lid com la mort i macilent,
cap al cel.
Fuig, rossinyol, a la verda obscuritat,
a l'espessor del bosc,
i en el teu niu omple de besos a la fidel esposa.
Fuig! Fuig!

Theodor Körner

Auf der Riesenkoppe

Hoch auf dem Gipfel
Deiner Gebirge
Steh' ich und staun' ich,
Glühend begeistert,
Heilige Koppe,
Himmelsanstürmerin!

Weit in die Ferne
Schweifen die trunknen
Freudigen Blicke;
Überall Leben,
Üppiges Streben,
Überall Sonnenschein.

Blühende Fluren,
Schimmernde Städte,
Dreier Könige
Glückliche Länder
Schau' ich begeistert,
Schau' ich mit hoher
Inniger Lust.

Auch meines Vaterlands
Grenze erblick' ich,
Wo mich das Leben
Freundlich begrüßte,
Wo mich der Liebe
Heilige Sehnsucht
Glühend ergriff.

Sei mir gesegnet
Hier in der Ferne
Liebliche Heimat!
Sei mir gesegnet
Land meiner Träume!
Kreis meiner Lieben,
Sei mir gegrüßt!

Dalt del Riesenkoppe

Estic dalt del cim
de la teva muntanya
i em meravello,
en inflamada admiració,
sant cim
que irromps en el cell!

En la gran llunyania
s'extasien les mirades
alegres i embriagades;
vida pertot arreu,
afanys voluptuosos,
raigs de sol!

Prats florits,
ciutats brillants,
terres felices
de tres reis,
contemplo extasiat,
contemplo amb gran
i íntim plaer.

Veig també les fronteres
de la meva pàtria,
on la vida
em saludà alegre,
on m'abraçà, inflamada,
la santa enyorança
de l'amor.

Sigues beneïda,
des d'aquesta llunyania,
pàtria estimada!
Sigues beneïda,
terra dels meus somnis!
Cercle dels meus estimats,
et saludo!

HUGO WOLF

(1860 — 1903)

Spanisches Liederbuch (selecció)

Emanuel Geibel
(traducció de l'original de José de Valdivielso)

Wunden trägst du, mein Geliebter

Wunden trägst du, mein Geliebter,
Und sie schmerzen dich;
Trüg ich sie statt deiner, ich!

Herr, wer wagt es, so zu färben
Deine Stirn mit Blut und Schweiß?
“Diese Male sind der Preis,
Dich, o Seele, zu erwerben.
An den Wunden muß ich sterben,
Weil ich dich geliebt so heiß.”

Könnt ich, Herr, für dich sie tragen,
Da es Todeswunden sind.
“Wenn dies Leid dich rührt, mein Kind,
Magst du Lebenswunden sagen:
Ihrer keine ward geschlagen,
Draus für dich nicht Leben rinnt.”

Ach, wie mir in Herz und Sinnen
Deine Qual so wehe tut!
“Härtrest noch mit treuem Mut
Trüg ich froh, dich zu gewinnen;
Denn nur der weiß recht zu minnen,
Der da stirbt vor Liebesglut.”

Wunden trägst du, mein Geliebter,
Und sie schmerzen dich;
Trüg ich sie statt deiner, ich!

Cançoner espanyol

Tens ferides, estimat

Tens ferides, estimat,
i et fan mal;
les tingués jo en lloc teu!

Senyor, qui gosà acolorir
el vostre front amb sang i suor?
“Aquests colors són el preu
per a aconseguir la teva ànima.
I haig de morir de les ferides,
perquè t'he estimat tant.”

Senyor, no podria portar-les jo,
si són ferides de mort?
“Fill meu, si et commou aquest sofriment,
anomena-les ferides de vida,
car no veuràs en mi cap ferida
que no et doni la vida.”

Ai, quin mal fa el teu turment
al meu cor i a la meva ànima!
“Sofriria content encara més duresa,
amb fidel valor, per a guanyar-te.
Car només el que sap estimar
pot morir per amor.”

Tens ferides, estimat,
i et fan mal;
les tingués jo en lloc teu!

Emanuel Geibel
(traducció de l'original de Lope de Vega)

Die Ihr schwebet

Die ihr schwebet
Um diese Palmen
In Nacht und Wind,
Ihr heiligen Engel,
Stillet die Wipfel!
Es schlummert mein Kind.

Ihr Palmen von Bethlehem
Im Windesbrausen,
Wie mögt ihr heute
So zornig sausen!
O rauscht nicht also!
Schweiget, neiget
Euch leis und lind;
Stillet die Wipfel!
Es schlummert mein Kind.

Der Himmelsknabe
Duldet Beschwerde,
Ach, wie so müd er ward
Vom Leid der Erde.
Ach nun im Schlaf ihm
Leise gesänftigt
Die Qual zerrinnt,
Stillet die Wipfel!
Es schlummert mein Kind.

Grimmige Kälte
Sauset hernieder,
Womit nur deck ich
Des Kindleins Glieder!
O all ihr Engel,
Die ihr geflügelt
Wandelt im Wind,
Stillet die Wipfel!
Es schlummert mein kind.

Vosaltres que agiteu

Vosaltres que agiteu
aquestes palmes
en la nit i en els vents,
àngels sants,
emmudiu el ramatge,
el meu fill s'ha adormit.

Palmes de Betlem,
que mouen, irats,
els furiosos vents
ressonants!
No feu tant d'enrenou!
moveu-vos més suaument,
amb més dolçor!
emmudiu el ramatge,
el meu fill s'ha adormit.

El nen celestial
està queixós;
ai, està molt cansat
dels mals de la Terra.
Ai, endolciu ara
suaument el seu son,
esvaïu el dolor.
emmudiu el ramatge,
el meu fill s'ha adormit.

Gels rigorosos
l'estan envoltant;
i només amb ells
puc abrigar els seus membres!
O tots vosaltres, àngels,
que voleu
enmig del vent,
emmudiu el ramatge,
el meu fill s'ha adormit.

Emanuel von Geibel
(traducció de l'original de María Doceo)

Bedeckt mich mit Blumen

Bedeckt mich mit Blumen,
Ich sterbe vor Liebe,

Daß die Luft mit leisem Wehen
Nicht den süßen Duft mir entführe
Bedeckt mich!

Ist ja alles doch dasselbe,
Liebesodem oder Düfte
Von Blumen.

Von Jasmin und weißen Lillien
Sollt ihr hier mein Grab bereiten,
Ich sterbe.

Und befragt ihr mich: Woran?
Sag ich: Unter süßen Qualen
Vor Liebe.

Cobriu-me amb flors

Cobriu-me amb flors,
que em moro d'amor.

Perquè l'hàlit suau de l'aire
no em privi del seu dolç perfum,
cobriu-me!

Perquè tot és un,
hàlits d'amor o perfums
de flors.

Amb llessamins i blanques assutzenes
heu de preparar aquí la meva tomba,
que jo em moro.

I si em pregunteu: de què?
Us contesto: dels dolços turments
de l'amor.

Paul Heyse
(traducció de l'original anònim en castellà)

In dem Schatten meiner Locken

In dem Schatten meiner Locken
Schliefe mir mein Geliebter ein.
Weck ich ihn nun auf? – Ach nein!

Sorglich strahlt ich meine krausen
Locken täglich in de Frühe,
Doch umsonst ist meine Mühe,
Weil die Windesie zerzausen.
Lockenschatten, Windessausen
Schlieferten den Liebsten ein.
Weck ich ihn nun auf? – Ach nein!

Hören muß ich, wie ihn gräme,
Daß er schmachtet schon so lange,
Daß ihm Leben geb und nehme
Diese meine braune Wange,
Und er nennt mich eine Schlange,
Und doch schliefe er bei mir ein.
Weck ich ihn nun auf? – Ach nein!

A l'ombra dels meus rulls

A l'ombra dels meus rulls,
s'adormí el meu estimat.
El despertaré? – Ah, no!

Pentinava jo els meus rulls arrissats
amb molta cura cada matí,
però de res no em servia,
ja que el vent els escampava.
L'ombra dels rulls i el murmur dels vents
adormiren l'estimat.
El despertaré? – Ah, no!

Em diu com li fa pena
que tant el faci consumir,
que li donen vida i li prenen
les meves galtes brunes,
i diu que sóc un serpent,
però amb tot, s'adormí al meu costat.
El despertaré? – Ah, no!

—— PAUSA ——

ANTONÍN DVOŘÁK

(1841 — 1904)

(anònim)

V Narodnim Tonu

Dobrá Noc

Dobrá noc, má milá, dobrá noc,
nech ti je Pán Boh sám na pomoc.
Dobrá noc, dobre spi,
nech sa ti snívajú milé sny!

Snívaj sa ti sníčok, ach snívaj,
keď vstaneš, sníčoku veru daj,
že ťa ja milujem,
srdiečko svoje ti darujem.

Žalo dievča, žalo trávu

Žalo dievča, žalo trávu
neďaleko Temešváru,
keď našlo, poviazalo,
na šuhajka zavolalo:

“Šuhaj, šuhaj z druhej strany,
poď mi dvíhať batoh trávy!”
Nech ti dvíha otec, máti,
nechce-li ťa za mňa dáti.

Ešte ťa len kolimbali,
už ťa za mňa slubovali:
ešte si len húsky pásla,
už si v mojom srdci riasla.

Quatre cançons en to popular

Bona nit

Bona nit, tu, amor meu, bona nit.
Que el Senyor et protegeixi.
Bona nit, bon repòs,
tingues somnis dolços i amorosos!

Somnia el somni, somnia'l sempre, dolç,
si et despertes, somnia'l: és real,
seràs sempre meva,
i el meu cor sempre estarà ple d'amor.

Segava l'herba una noia

Segava l'herba una noia
a prop del poblet de Tamesvar,
en acabar, reposà a la vora d'un rierol
i cridà al seu estimat:.

“Vine, estimat, vida meva,
porta'm la meva càrrega!”
Que ho portin els teus,
si no ens deixen casar!

Encara eres al bressol,
i ja em prometeren la teva mà:
encara portaves les oques al camp,
i ja et portava al meu cor.

Ach, není tu

Ach, není, není tu,
co by mě těšilo,
ach, není tu, není,
co mě těší.

Co mě těšivalo,
vodou uplynulo,
ach, není tu, není,
co mě těší!

Dávají mně vdovce,
ten má jen půl srdce,
ach, není tu, není,
co mě těší.

Ach, není, není tu,
co by mě těšilo, ach,
není, není tu,
co mě těší!

Ej, mám já koňa faku

Ej, mám já koňa faku, co ma dobre nosí,
po horách, po dolách, po studenej rosi.

Ej, mal som síkorenku, zlámala si nožku:
podaj mi, má milá, čerstvej vody trošku.

Ej, mal som frajerečku ako iskerečku:
ale ma sklamala, strela v jej' srdečku!

Ai, que lluny

Ai, que lluny, que lluny,
la meva benaurança,
ai, que lluny, que lluny,
el que m'alegra!

El que em feia feliç,
onades, m'ho prenguéreu,
ai, torneu-me novament
la meva felicitat!

M'haig de casar amb un vidu
que no m'estimo;
ai, que lluny, que lluny
el que m'alegrava

Ai, que lluny, que lluny,
la meva benaurança,
ai, que lluny, que lluny,
el que m'alegrava!

Ah, meu és un fogós corser

Ah, meu és un fogós corser, cavalco veloç
per els turons i les valls, com si portés ales.

Ah, tenia un preciós ocellet, que encisava el meus ulls:
S'ha trencat una poteta, porta'm una mica d'aigua.

Ah, tenia una noieta, més dolça que ningú:
L'amor em traí, que ho lamenti sempre!

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

JOAQUÍN RODRIGO

(1901 — 1999)

(Anònim)

Por Mayo

Por mayo era, por mayo,
cuando hace calor,
cuando los trigos encañan,
y estan los campos en flor;
cuando canta la calandria
y responde el ruiñeñor,
cuando los enamorados
van a servir el amor.
Menos yo, ¡triste cuitado!,
que vivo en esta prisión,
que no sé cuándo es de día,
ni cuándo las noches son,
sino por una avecica
que me cantaba al albor.
Matómela un balletero...
¡Dios le dé mal galardón!

Lope de Vega

Pastorcito Santo

¿Zagalejo de perlas,
hijo del alba,
dónde vais que hace frío
tan de mañana?

¿Cómo sois lucero
del alba mía,
a traer el día
nacéis primero,
pastor y cordero,
sin choza ni lana,
dónde vais que hace frío
tan de mañana?

¿Perlas en los ojos,
risa en la boca,
a placer y enojos
las almas provoca;
cabellitos rojos,
boca de grana,
dónde vais que hace frío
tan de mañana?

¿Qué tenéis que hacer,
pastorcito santo,
madrugando tanto?
Lo dais a entender,
aunque vais a ver
disfrazado al alma.
¿Dónde vais que hace frío
tan de mañana?

Victoria Khami

Coplillas de Belén

Si la palmera supiera
que al Niño en cuna tan bella
caído se le ha una estrella,
su abanico le tendiera
para que el Niño meciera.
Del monte por la ladera,
qué alegre va el pastorcillo,
montado en su borriquillo.
Corre, que el Niño te espera
y es corta la Nochebuena.
En Belén la Virgen pura
le reza al Niño que espera.
Canta la Virgen María,
el Niño le sonreía.
Qué triste está la palmera.
¡Si la palmera supiera
lo que espera!...

(Anònim)

Adela

Una muchacha guapa,
llamada Adela, llamada Adela,
Los amores de Juan
la lleva enferma, y ella sabía,
Que su amiga Dolores lo entretenía.
El tiempo iba pasando,
Y la pobre Adela, y la pobre Adela,
Más blanca se ponía
Y más enferma; y ella sabía
Que de sus amores se moriría.

ALBERTO GINASTERA

(1916 — 1983)

(Anónimo)

Cinco canciones populares argentinas

Chacarera

A mí me gustan las ñatas
Y una ñata me ha tocado
Ñato será el casamiento
Y más ñato el resultado.
Cuando canto chacareras
Me dan ganas de llorar
Porque se me representa
Catamarca y Tuumán.

Triste

Ah!
Debajo de un limón verde
Donde el agua no corría
Entregué mi corazón
A quien no lo merecía.

Ah!
Triste es el día sin sol
Triste es la noche sin luna
Pero más triste es querer
Sin esperanza ninguna.

Ah!

Zamba

Hasta las piedras del cerro
Y las arenas del mar
Me dicen que no te quiera
Y no te puedo olvidar.
Si el corazón me has robado
El tuyo me lo has de dar
El que lleva cosa ajena
Con lo suyo ha de pagar
Ay!

Arroró

Arroró mi nene,
Arroró mi sol,
Arroró pedazo
De mi corazón.
Este nene lindo
Se quiere dormir
Y el pícaro sueño
No quiere venir.

Gato

El gato de mi casa
Es muy gauchito
Pero cuando lo bailan
Zapateadito.
Guitarrita de pino
Cuerdas de alambre.
Tanto quiero a las chicas,
Digo, como a las grandes.
Esa moza que baila
Mucho la quiero
Pero no para hermana
Que hermana tengo.
Que hermana tengo
Si, pónte al frente
Aunque no sea tu dueño,
Digo, me gusta verte.

PRÒXIMAMENT

© Felix Broede

Mojca Erdmann, soprano Gerold Huber, piano

Lieder de Strauss, Mozart,
Schubert, Schumann, Rihm,
Reimann i Mendelssohn

Dissabte 25 d'agost, 21:00h
Canònica de Santa Maria de Vilabertran

© Herman Claerchen Baus

Anna Lucia Richter, soprano Gerold Huber, piano

Lieder de Schubert i Schumann

Diumenge 26 d'agost, 21:00h
Canònica de Santa Maria de Vilabertran

AGRAÏMENTS

Patrocinador principal

Amb el suport de

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

Amb l'ajut de

Ajuntament
de Figueres
Alt Empordà

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE EDUCACIÓN, CULTURA
Y DEPORTE

Diputació de Girona

Ajuntament de Vilabertran

Amb el patrocini de

Damm
Fundació

Amb la col·laboració de

Caixa d'Enginyers

Audi
Autopodium
Gràcies al Patrocini Audi/RSR

PERE VENTURA
• CAVA •

Mitjans col·laboradors

33 Cat

LA VANGUARDIA

Gràcies a

Liederabend · Nord Produccions i Events · Parròquia de Santa Maria de Vilabertran
Temps de Música

Disseny

Mucho

Il·lustracions

Ricard Jorge
@richi_jp

Partners internacionals

Heidelberger Frühling · Schubertiade · Wigmore Hall

Organitza

Associació
Franz Schubert
Barcelona

